

Per havde igen stjaalet sine Øjne hen paa hende. Hun sad stadig med Græsstraet i Munden og stirrede ud over de blomsterbrogede Enge. Hun havde bøjet sig lidt forover og løftet det ene Knæ en Kende, saa hun kunde hvile Armen paa det. Øjnene var halvlukkede og missede i Solen.

„Keder jeg Dem?“ sagde han efter nogen Tavshed.

Hun foer let sammen ved igen at høre hans Stemme. Hun blev ogsaa en lille Smule rød.

I det samme hørte de en Vogn køre ind i Slotsgaarden.

„Det kan dog vel ikke allerede være Deres Forældre?“ udbrød han forskrækket.

„Det er det vist,“ sagde hun og rejste sig. „Jeg maa gaa ind.“

Hun viste dog ingen særlig Skyndsomhed paa Tilbagevejen gennem Haven. Da hun ved Siden af Laagen fik Øje paa nogle smukke Margeriter, standsede hun endog for at plukke dem.

Der var heri en Smule Trods mod Moderen. Men først og fremmest var det et Udslag af hendes Retskaffenhed. Hun var sig intet urigtigt bevidst; men det skulde i hvert Tilfælde ikke skjules for Forældrene, med hvem hun havde spaseret.

Per fulgte ikke med ind. Han havde i Øjeblikket slet ingen Lyst til Selskabelighed. Nedenfor Verandatrappen forlod han hende, hvorpaa han gik ind i sin Stue, der havde egen Indgang fra Gavlen.

Her gav han sig til at gaa frem og tilbage over Gulvet for at bringe lidt Ro i sit Sind. Der skulde nu gøres Alvor af Opbruddet. Men hvor skulde han rejse hen? Kunde han efter dette vende tilbage til Jakobe? Var det ikke hans Pligt aabent at tilstaa for hende, at han var kommen til at holde af en anden? Og hvad saa? ...

Turde han udsætte sig for et Brud med Jakobe og hendes Familie? Han skulde jo skaffe Penge. Han maatte have Penge! Disse dumme, modbydelige, smudsige Penge! Planen om at rejse en Sum hos Hofjærgermesteren havde han maattet opgive. Han havde ganske vist ikke ligefrem anmodet om et Laan; men han havde dog engang slaaet paa sin Pengeforlegenhed med en saadan Tydelighed, at Hofjærgermesteren maatte have forstaaet Hensigten, om han havde villet det.